

trije zamorčki se ji pa še danes boje priti v bližino.

Nad in Nid in celo Nud, največji od njih, poslej niso nikdar več šli v gozd iskat doživljajev, temveč so ostali vedno lepo doma in so delali le to, kar jim je naročila njihova mamica. Toda majhni kuhinjski nož sme Nud sedaj vedno no-

siti za pasom, kajti njihovi starši so bili zelo veseli, da se je vse tako srečno izteklo in da so vsi trije otroci prišli domov čili in zdravi. Nid pa meče od tedaj vedno kamenje, strašno je ponosen na to in misli, da tega ne zna noben drug zamorski deček. Nad pa je še zmerom majhen in še vedno zelo rad je jabolka.

DR. A. R.

SVATBA V VODI

Ležal sem na bregu gozdnega potoka. Sonce je prijetno sijalo, ptički so peli, rožice so sijale v najlepših barvah in bilo je zelo zelo vroče. Sanjaril sem.

Čuj — kaj pa je to? Ali ne zveni kakor godba? Obrnil sem se, pa nisem ničesar ne slišal, ne opazil.

Gotovo nisem bil videti preveč učen in duhovit, zakaj naenkrat se je nekdo poleg mene zasmeljal, ne prijetno, temveč s hripavim in globokim glasom. Ozrl sem se na stran in videl poleg sebe sedeti debelo staro krastačo. Ta se je tako smejala, da so bila njena usta raztegnjena od levega do desnega ušesa in da se je s telesom vsa majala. Bilo je tako smešno, da sem se moral še sam smejati. Potem sem jo pa vprašal:

»Zakaj se pa tako smeješ?«

»No, ker obračaš svojo glavo na vse strani, pa vseeno nič ne vidiš.«

Pogledal sem jo vprašujoče, tedaj pa je s svojo levo nogo pokazala proti potoku.

Da, sedaj sem pa videl — uganite, kaj?

V potoku so praznovali svatbo. Kakor mi je pripovedovala stara krastača, je oženil kralj postrvi svojo hčerko Bisernico z Biserom, sinom svojega kraljevskega soseda. Velika družba je bila zbrana v potoku, največ je bilo

seveda postrvi. Sedele so in plavale naokrog. Mladina je pa plesala. Bisernica in Biser sta bila srečna.

Za ples je godlo pet mladih in srčkanih zelenih žabic. Veste, s čim so muzicirale? Ena je imela med nogami čelo, druga je godla na gosli, tretja je pihala v flavto, četrta je igrala cimbal, peta pa je udarjala v harfo.

Vse je bilo veselo in dobre volje.

Stara krastača, ki je sedela poleg mene, mi je ponosno pomežikovala z očmi, kajti mladi muzikantje so bili njeni nečaki v drugem kolenu in so sloveli daleč naokoli kot izvrstni godbeniki.

Tudi jaz sem se veselil z zabavno družbo.

Tedaj je naenkrat postalo temno gori nad potokom. Senca je padla na vodo in godba je kakor odrezana utihnila. Žabe so poskakale v vodo, ribe so se razpršile na vse strani, toda prepozno.

Velik mož je sedel tam na bregu. Metal je trnek v vodo, ne da bi ga bili mi opazili. Naenkrat ga je potegnil kvišku — slišal sem proseč in jokajoč krik, ki se mi je globoko vtisnil v srce. Ribič je potegnil Bisernico, ljubljenega kraljevskega otroka iz vode.

Konec je bilo s slavnostjo. Človek je prišel in je s svojo objestnostjo vse razdril. Potem je odšel s svojim pleonom. Jaz pa? Jokal sem. Tudi narava je jokala. Nebo se je pooblačilo in pričelo je deževati.

Tedaj sem tudi jaz vstal in šel zamišljen proti domu.